

Tríptich

De la terra al cel.

I

Diuen los sabis qu'en lo còs humà
la materia's transforma a tot moment,
qu'una part va morintse y se desfà
y una de nova sempre'n va naxent.

Si es veritat, si rès me'n queda ja
d'aquella carn que'm fou pler y torment,
èper que'm dura'l ressò tan llunyedà
del deliqui amorós de mon jovent?

Tot el goig que'n senti mon pobre còs
èha mort ab ma carn morta troç a troç?
nó, qu'aquell goig perdura dins mon pit.

Y es que la carn servi com vil criat;
mort lo sirvent, lo goig ha perdurat,
perque'l guarda'l senyor qu'es l'esperit.

II

Oh esperit meul de mon major delit
purificat me'n guardes lo tresor,
com del terròs en el camí cullit
la gresola cremant ne guarda l'or.

Ab ta doble natura, oh esperit,
sens envellirte veus envelli'l cor,
y per humà triomfes del oblit,
y per divi triomfes de la mort.

Quan la carn meva torni a son norrès,
tu més lliure viuràs y més encès,
com d'una harpa trencada dura'l sò;

de lo poch bo que dins mon sér hi haurà
rès, però rès, la terra'n guardarà...
oh esperit meu, en tu hi seré tot jo.

III

Deu de mos pares, just y sobrebò,
qu'heu set home en la terra y Deu al cel,
que castigau terrible com un tro
y perdonèu suau com una mel;

per la engruna que hi haja en mi de bo
perdonèu mos pecats tan plens de fel,
y a vostres peus culliu la xica flo'
que sortirà de ma podrida arrel.

Vos, que la carn humana que us vesti
pujareu de la terra a lloch diví,
aculliu mon anhel ab pietat:

que l'esperit us puge un sol minut
que hi haja en mi d'amor y de virtut,
y'l minut d'home's faça eternitat.